

Polisen

Ferdinand Domela Nieuwenhuis

1904

Utom rättvisans höga herrar, som förrätta det fina(?) arbetet, har det bestående samhället till sitt förfogande personer, som fått i uppdrag att utföra det smutsiga. Dessa kallas polismän. Och det är det märkvärdiga, att dessa personer, som själfva äcklas åt sitt arbete - hvilket bäst bevisas deraf att de lämna polistjensten så snart de erhålla en plats med lika god betalning - icke tillhöra den besittande, utan den arbetande klassen. Dessa, som själfva ej ega någon egendom, äro beskyddare af den heliga egendomsrätten - för andra. De, som själfva tillhöra de bestulnas klass, beskydda tjuvarne, så att de i fred få njuta af sitt rof. Af tjensten, i hopp om belöning och befördan uppträda de ofta på det mest hänsynslösa sätt mot sina bröder och klasskamrater.

Polisgodtycke är högsta lag i vårt bestående samhälle och bourgeosin har sjunkit bra djupt, då den klamrar sig fast vid polisväsendet som ett halmstrå. Följden häraf har blifvit att polisen, hvars våldshandlingar vinna godkännande i de härskandes kretsarne, blifvit allt brutalare och hänsynslösare. Bourgeosins hjälte är den hjälmklädde polismannen, på hvilken den stöder sig i hopp, att han skall kunna hålla folket nere. Polisen är den brutale undertryckaren af uppror och upplopp, han är spårhunden, som skall efterspana, upptäcka och till lagens straff befordra den fattige, som hungern drifvit att stjäla en brödkaka.

Liksom den fattige i polisen ser sin fiende, ser den rike i honom sin vän, ett bevis på att man här står framför en klass-inrättning, en af klass-statens många stödjepelare.

Hur brutalt uppträder icke polismannen mot arbetaren, hur vågar han icke misshandla denne, väl vetande, att han ej behöfver aflägga räkenskap derför? Och hur krypande, hur underdånig visar han sig icke mot de väl situerade?

Och dock har polismannen föga anledning att känna sig tillfredsstäld. Blir icke han såväl som öfriga proletärer aflönad på ett sätt, som tangerar hungersgränsen! Rekryteras icke polismännen ur proletärerens klass, från lönslafvarne, och få de icke lika väl som öfriga arbetare bära fattigdomens börda? Men det oaktadt stå de på de rikas sida i tjockt och tunnt.

Polisen är handlangare år prostitutionen, han är förmedlare af den internationella handel med kvinnokött, som bedrifves i våra så kallade civiliserade samhällen.

Han är fabrikantens trogna stöd vid strejker och lönerörelser. Utan att besvära sig med en undersökning om, på hvilkens sida rätten befinner sig, står han alltid på arbetsgifvarens sida gentemot arbetarne.

Han är de rikas hopp och dessa öfverlåta förtroendefullt skyddet af sin egendom åt honom.

Alltså: ständigt *för* de besittande och *mot* de fattiga.

Hvilka uppträda först mot arbetarne, ifall dessa få infallet att en smula lätta på sin tunga börda?

Polisen och militären.

Hvilka mottaga arbetarne med käppslag och sabelhugg, ifall de vilja bryta sina slafbojor?

Återigen polisen och militären.

Att dessa handla på högre order, förändrar icke sakernas läge. Då vi bli öfverfallna på gatan, fråga vi säkerligen icke efter, om de öfverfallande handla af egen drift eller på befallning af andra.

Om du blir ihjälslagen, nedtrampad och misshandlad och din motståndare handlar af egen drift eller på andras befallning, kan vara dig tämligen likgiltigt.

Några invända: Dessa människor kunna icke vara ansvariga, då de endast fylla sitt uppdrag. De äro som alla andra en produkt af *förhållandena*.

Detta är ju godt och väl, att de äro en produkt af förhållandena, då de öfverfalla eller döda oss, men vi äro också en produkt af förhållandena, då vi värja oss mot anfallen.

Egentligen är den mördare, som mördar på befallning af andra och ofta icke vet hvarför han mördar, föraktligare än den, som mördar af egen drift och åtminstone kan angifva skäl hvarför han gör så eller så.

”Det finnes äfven hyggliga polismän”, hör jag en annan säga.

Prat! Det finnes ”hyggliga” människor äfven bland rövvarne. Bland de största rövvarbanden träffar man sådana som Jay Gould, Vanderbilt, Rothschild, Morgan m. fl. Människorna äro icke hyggliga därför, att de kunna visa sig i den fina societeten eller firas och hyllas af densamma. Och för slaktoffret spelar det en synnerligen underordnad roll, om det blir nedslaget och misshandlat af en ”hygglig” bandit eller en simpel sådan.

En stor tidning skref en gång med full rätt: ”Liksom det existerar en prest-anda eller en bourgeois-anda, existerar det äfven en polis-anda. - Hvar och en som sätter sin fot på en polisbyrå i afsikt att der söka sig anställning, gripes deraf, äfven om han förut ej varit besjälad af densamma.” Och hvari består denna polisanda?

Dess förnämsta kännetecken är: *Hat mot de fattiga*. Polisen är tydligen upprättad för att tillförsäkra de rika en lugn sömn. Dess hufvudmål i det samhälleliga lifvet är att skydda de besittande för de icke-besittandes möjliga lust att tillägna sig något af det som tillhör alla. Följaktligen måste polisen vara den fattiges naturlige fiende.

Polisen går ut ifrån den förutsättningen, att hvarje fattig är en förbrytare, eller åtminstone bär ett förbrytarfrö inom sig, hvilket när som helst kan slå ut och bära frukt. Polisen skyddar sålunda icke arbetaren då det gäller dennes sträfvanden att skaffa sig en ärlig existens. Han bevakar arbetaren som en förbrytare, hvilken befinner sig på fri fot, och sätter honom fast vid bästa lämpliga tillfälle. Polisen har icke minsta intresse af att utrota förbrytelserna. Förbrytarnes tillvaro är ju den enda ursäkten för polisens egen existens. Instinktmässigt fostrar således polismakten förbrytare - af själfuppehållelsedrift.

Men trots att de besittande med stora summor uppehålla polismakten, kunna de dock icke lita på densamma i alla väder. Ty polisen säljer sig till den högstbjudande och den dag, då den nu härskande klassen stötes från tronen, skall polisen med flygande fanor och klingande spel öfvergå till den nya härskaren. Ty obekymrad om hvem som är härskare, skola de i morgon med samma fröjd ropa: ”Lefve republiken!” som de i dag ropa: ”Lefve konungen!”. Krypare skynda sig alltid att ställa sig in hos det segrande partiet.

Då den besittande klassen är en internationell makt, är det icke underligt, att äfven polisen är internationellt organiserad för att dymedelst kunna motarbeta det internationellt organiserade proletariatet.

I längden skall dock icke polismakten kunna bjuda spetsen åt proletariatet, ty i så fall måste hvarje särskild förmögenhet öfvervakas af särskilda polismän. Hvilket skådespel skulle då icke vår värld erbjuda och erbjuder för öfrigt redan nu! Mot den fattige, blek af hunger, skulle stå den rike, blek af förskräckelse och ångest och mellan dessa polismän, beväpnade från hufvud till fot, beredda att vid första misstänkta rörelse från den fattige, slå ned honom.

I regeln räcka polisen och rättvisan hvarandra handen. De äro ju båda tjänare hos samma herre: kapitalismen. Och om polisen uppträder aldrig så brutalt, aldrig så dumt, nog skall rättvisan skynda att skyla öfver, att ge polisen rätt. Man må klaga hur mycket som helst öfver polisen, man må ropa på dess reorganisation - det skall

inte tjena till någonting. Man kan förbättra fängelserna, men man är därför icke i stånd att skaffa ett godt fängelse, ty begreppen *god* och *fängelse* utesluta hvarandra. På samma sätt förhåller det sig med polismakten; det skall icke lyckas att få en god sådan, ty det som i sig sjelf är dåligt kan icke göras godt, man må anstränga sig aldrig så mycket.

Kapitalismen försmår intet medel för att bibehålla sin makt. Spionering, upphetsning, väckandet af misstroende människorna emellan, - dessa äro medel, som dagligdags begagnas. Kapitalismen föraktar förrädaren, men begagnar sig af förräderiet; den föraktar lögnaren, men betjenar sig af lögnerna.

Polisen är ett våldsmedel, af hvilket de härskande betjäna sig för att bibehålla sitt välde. De begagna sig af hungerpiskan för att beväpna den ena delen af det arbetande folket för att hålla den andra i underdånighet, hvilket är så mycket lättare, som denna andra del är obeväpnad. Om man noga granskar, hvori polisens makt består, så kommer man underfund med, att denna icke så mycket beror på battongerna och sablarna, utan på polismannens medvetande om, att han kan misshandla, ja döda, utan att därför bli dragen till ansvar. Arbetarne veta också, att ett slag, utdelat på polismannens helgade person, ej kan försonas med mindre än månaders, ja, års fängelse. Skyddad genom sin strafflöshet är polismakten stark gentemot massan.

Det Anarkistiska Biblioteket

Ferdinand Domela Nieuwenhuis
Polisen
1904

Tidningen Brand #1 1904

sv.anarchistlibraries.net